

[Inger Stilling Pedersen]

hvor et barn skal anbringes, hvis det ikke kan være hjemme.

Svar (27/6 91):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til det nødvendige i en forbedring af retssikkerheden for børn og forældre under en tvangsfjernelse.

Med henblik på, at retssikkerheden skal være så stor som muligt på dette område, nedsatte min forgænger i 1988 udvalget om de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge. I den betænkning (1212/1990), som udvalget afgav i oktober 1990, gennemgås de gældende regler, og der fremsættes en række forslag til ændringer.

Udvalgets forslag tager udgangspunkt i, at de fremtidige regler bør udformes således, at de tilgodeser børns og forældres retssikkerhed. Udvalget fremhæver endvidere, at reglerne skal sikre retsbeskyttelsen af børn. Denne retsbeskyttelse af børn definerer udvalget som et retligt værn imod overgreb og imod opvækstvilkår, der skader barnets sundhed eller udvikling.

Med henblik på at styrke retssikkerheden i sager om tvanganbringelse foreslår udvalget at give betingelserne for iværksættelse af tvangsmæssige foranstaltninger en klarere og mere oplysende sproglig udformning. Udvalget har fundet, at denne tydeliggørelse indebærer en fordel for forældrene, fordi det af loven fremgår, hvad det er for forhold, der kan føre til en indstilling om tvanganbringelse. Udvalget forventer tillige, at tydeliggørelsen af betingelserne vil betyde en forbedring af begrundelserne i afgørelserne. Samtidig understreger udvalget, at forslaget først og fremmest er klarhedsskabende, idet udvalgets forslag følger den praksis, der er udviklet i Ankestyrelsen og landsretterne på baggrund af det nuværende kriterium. Der lægges således ikke op til en ændret praksis på området.

Forslaget om tydeliggørelse skal ses i sammenhæng med en række andre forslag som f.eks. forslaget om, at der *forinden* iværksættelse af foranstaltninger skal foretages en grundig undersøgelse af barnets og familiens forhold. Blandt andet foreslår udvalget, at undersøgelsen tillige skal omfatte de forhold i familien eller i familiens omgivelser, som kan bidrage til

at klare vanskelighederne. Kravet om en grundig undersøgelse suppleres af et krav om, at der i tilfælde, hvor der træffes beslutning om anbringelse (frivilligt eller tvangsmæssigt), skal foreligge en plan, der angiver formålet med anbringelsen, dens tidsperspektiv og andre særlige forhold vedrørende barnet samt foranstaltninger til støtte for familien under barnets anbringelse og i tiden derefter.

Spørgeren nævner i begrundelsen for spørgsmålet, at barnet skal have sin egen talsmand. Her kan jeg henvide til, at udvalget har overvejet dette spørgsmål. Udvalget foreslår, at den unge, der er fyldt 15 år, tildeles selvstændige rettigheder med adgang til advokatbistand på lige fod med forældrene.

Derimod har udvalget ikke fundet anledning til at foreslå tildeling af advokat til mindre børn. Udvalget har ment, at advokaten i givet fald ikke blot skulle forfægte barnets egen mening, men også ville blive nødt til at tage selvstændig stilling til sagens ønskelige udfald ud fra barnets interesser, der ikke nødvendigvis ville være sammenfaldende med barnets ønsker. Advokaten vil således være i en situation, hvor pågældende må træffe en »foreløbig« afgørelse ved at give sin støtte enten til forvaltningens standpunkt eller til forældrenes. Udvalget fandt, at en sådan »fordobling« af afgørelseskompetencen ikke ville føje noget væsentligt til retsbeskyttelsen af børn. Tværtimod kunne en selvstændig repræsentant for barnet betyde, at der i for høj grad blev fokuseret på modsætningerne frem for helheden.

Socialministeriet er i færd med at udarbejde et lovforslag på grundlag af betænkningen, og forslaget vil efter planen blive fremsat i begyndelsen af folketingsssamlingen 1991-92.

For så vidt angår spørgerens bemærkninger om at inddrage pårørende eller andre nærtstående, hvis en anbringelse er nødvendig, skal jeg henvide til, at i Socialstyrelsens vejledning nr. 3 af 27. juli 1988 nævnes, at muligheden for at vælge eventuel familie, f.eks. bedsteforældre, som opholdssted bør indgå i overvejelserne. Under alle omstændigheder må opholdsstedet vælges ud fra, at det giver de bedste betingelser for barnets eller den unges trivsel og udvikling.

Spm. nr. S 673

Til *justitsministeren* (24/6 91) af: